

РЕШЕНИЕ

№ 206

гр. София, 10.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4796** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу Решение № Ж-172/01.04.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на основание чл. 147, ал.2 от Наредба № 3 за лицензиране на дейностите в енергетиката с което е приета за неоснователна и е оставена без уважение подадената от дружеството жалба срещу начислението на цена за пренос през разпределителната мрежа ниско напрежение за обект с абонатен № 10000356064 на [фирма].в жалбата се инвокират доводи за незаконосъобразност на решението и се иска отмяната му.

В с.з. страните редовно призовани поддържат направените с жалбата, респективно отговора към нея доказателствени и процесуални искания, като молят съда да се произнесе в този смисъл.

За да се произнесе по жалбата, от фактическа и правна страна съдът намира следното.

1. По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима/решението е получено от жалбоподателя на

08.04.2019г., поради което подадената на 22.04.2019г. жалба, е от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност.

Обжалваното решение на КЕВР - л.35 от делото е постановено по повод постъпила до Комисията жалба по реда на чл. 22 от ЗЕ. КЕВР е колективен орган от 9 души, като решението ѝ е взето с шест гласа „за“, от които четири гласа „за“ от присъстващите членовете на Комисията със стаж в енергетиката. Поради което Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон правомощия, при необходимия кворум и мнозинство за вземане на решението /съгл. чл. 36 ал.1 т.1 вр. чл. 35 ал.2 т.1, ал.3 и ал.4 от Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация- обн., ДВ, бр. 43 от 12.06.2015 г., в сила от 12.06.2015 г., изм. и доп., бр. 19 от 11.03.2016 г., в сила от 11.03.2016 г./.

Решението отговаря на изискванията за писмена форма по общата норма на чл. 59 ал.1 от АПК, като съдържа всички реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК, вкл. фактически и правни основания. Решението съдържа мотиви и фактически установявания на органа-издател. Решението е издадено с посочено правно основание - чл. 22 ал.1, ал.5 от ЗЕ вр. чл. 147 ал.2 от Наредба № 3/13г. за лицензиране на дейностите в енергетиката

Жалбата на [фирма] е изпратена от КЕВР за становище на [фирма].

По жалбата и предвид депозираното становище по нея, е изготвен доклад по случая от КЕВР /съгл. чл.145 от Наредба 3/13г. /. Проведено е закрито заседание на КЕВР на 01.04.2019 г., като е взето решение по жалбата /съгл. чл.147 от Наредба 3/13г. /. Въз основа на взетото Решение по т.3 от Протокол № 56/01.04.2019г. на закрито заседание – л.39 от делото, е издадено и обжалваното Решение № Ж – 172/01.04.2019г.

Изложеното мотивира съда да приеме, че процесното решение е постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила, но при неправилно приложение на материалноправните разпоредби.

2. По приложението на закона.

Не се спори по делото, че се касае за обект, собственост на жалбоподателя с клиентски номер: [ЕГН], като изложеното се установява и от приетия като доказателство н.а. за собственост – л. 67 от делото.

Безспорно е по делото, че процесния обект е присъединен към въздушен електропровод „За ТП Амбалажен цех №2 (собственост на [фирма]) със собствени електропроводни отклонения 20 kW и трансформаторни постове. Измерването на електрическата енергия се осъществява посредством СТИ, монтирани в електромерни табла, на трафопостовете на страна СН. Мрежата захранваща обекта на [фирма], е собственост на потребителя на услугата.

Представен е и приет като доказателство по делото Договор за предоставяне на достъп до електроразпределителната мрежа при продажба на електрическа енергия № 2418/24.02.2015г. – л.55 от делото.

Съгласно чл. 13, ал. 1 от приложения по делото Договор за пренос на електрическа енергия по електроразпределителната мрежа, потребените от ползвателя количества електрическа енергия се измерват със СТИ, собственост на разпределителното предприятие. Измерването на количествата електрическа се извършва при условията и

по реда на ПИКЕЕ.

Чл. 29, ал. 3 от ПТЕЕ предвижда, клиентите, присъединени към електроразпределителната мрежа, да дължат утвърдени от КЕВР цени за достъп до електро преносната мрежа, за пренос по електропреносната мрежа, за достъп и пренос по електроразпределителната мрежа, други мрежови услуги за съответния ценови период, които заплащат на оператора на електроразпределителната мрежа и/или на крайния снабдител и/или на доставчика от последна инстанция.

Чл. 29, ал. 3 от ПТЕЕ изрично установява задължението на потребителите да заплащат утвърдената от регулатора цена за достъп до и цена за пренос по електроразпределителната мрежа на оператора, т.е. всички крайни клиенти са длъжни да заплащат фиксираните цени за всички мрежови услуги, включително и тези за достъп и пренос, като цената за достъп до разпределителната мрежа е определена като единна за всички потребители, присъединени на ниво средно и ниско напрежение, като единствено изключение е предвидено в разпоредбата на чл. 29, ал. 4 от ПТЕЕ, а именно това се отнася само за производители, които запазват собствени обекти по мрежи, които не са собственост на преносното или разпределително дружество т.е. те не дължат цена за пренос през съответната мрежа. Цената за достъп обаче се дължи от всички присъединени потребители затова, че могат да използват мрежата за пренос на ел. енергията, която потребяват, а операторът срещу тази цена има задължението да поддържа мрежата в добро техническо състояние. В заключение на казаното, всеки краен клиент е длъжен да заплаща всички мрежови услуги, в това число и пренос високо, средно и ниско напрежение (така чл. 29, ал. 3 от ПТЕЕ).

Съгласно чл. 28, ал. 4 от Наредба № 1 от 18.03.2013 г. за регулиране на цените на електрическата енергия, чрез цената за пренос се възстановяват определените от Комисията технологични разходи по преноса на електрическа енергия, т.е. предназначението на цената за пренос е да покрие разходите във връзка със загубите на ел.енергия при транспортирането ѝ до крайния потребител и преобразуването ѝ на различните нива на напрежение. Именно тази цена се заплаща от всички потребители в зависимост от нивото на напрежение, на което са присъединени и съобразно производствените разходи, които подлежат на компенсация, като следва да се отбележи, че както и при дължимостта на цената за достъп, без значение е кой е собственик на съоръженията и кабелната мрежа след точката на присъединяване. В случая не е налице изключението по чл. 29, ал. 4 от ПТЕЕ, което означава, че като краен клиент, дружеството - жалбоподател има задължение да заплаща на оператора цена за пренос по електроразпределителната мрежа, съответно на потребеното от него количество ел.енергия и нивото на присъединяване - средно или ниско напрежение.

Мрежовите услуги се заплащат от клиентите върху фактурираните количества активна електрическа енергия в съответствие със СТИ и/или предоставена мощност в местата на измерване, определени в съответствие с ПИКЕЕ и договорите по чл. 11, т. 1, 2 и 3 по утвърдените от КЕВР цени. Според разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ПИКЕЕ (в сила към момента на постановяване на оспорваното решение), при отдаване на електрическа енергия от електропреносната мрежа, съответно електроразпределителната мрежа към клиент, мястото на измерване е на страната е по-високо напрежение на понижаващия трансформатор на клиента (ако има такава трансформация) или в мястото на присъединяване на клиента към електропреносната, съответно електроразпределителната мрежа. За дължимостта на цена за пренос и за достъп за мрежа на съответно ниво на напрежение (високо, средно, ниско),

значение има къде е точката на присъединяване на потребителя към електроразпределителната мрежа, и на какво ниво на напрежение се измерва потребената електрическа енергия.

Спорният между страните въпрос е свързан с това, дали СТИ е поставено на мястото на измерване съобразно изискванията на нормативната уредба, т.е, за да е дължима цената за пренос, консумираната от потребителя електрическа енергия следва да е измерена именно в местата, установени в посочените правила или уговорени от страните по сделката за продажба на електроенергия. Правомерното поставяне на СТИ се явява от решаващо значение за дължимостта на цената за пренос на електрическа енергия, а в случаите, когато потребената електрическа енергия е измерена в места, различни от уговорените от страните или от нормативно определените, това измерване не може да бъде основа за изчисляване цената за пренос.

От приетата по делото СТЕ съдът намира за установено, че в процесния случай, СТИ са монтирани на трафопостовите на ниво средно напрежение, като ел измерването се извършва на ниво на напрежение 0,4кV-ниско напрежение, а не на средно напрежение – 20кV на което е присъединен. Електроизмервателния уред е монтиран на страна ниско напрежение, вместо на страната с по-високо напрежение. Това е в противоречие с правилото, че мястото на измерване следва да бъде на страната с по-високото напрежение, в случая -на високо напрежение. Следователно измерването на потребеното количество електроенергия е извършено от [фирма] извън местата, определени, както в договора за пренос, така и в ПИКЕЕ.

Предвид констатираното от вещото лице по допуснатата и приета съдебно-техническа експертиза, както и видно от приетите доказателства по административната преписка поставянето на СТИ в- несъответствие с техническите изисквания на ЗЕ и подзаконовите нормативни актове по неговото приложение, обосновава основателност на претенцията на жалбоподателя за недължимост на цена за пренос по електроразпределителната мрежа НН. Доколото се установи, че съроражението собственост на жалбоподателя е присъединено на ниво средно напрежение, то следва да заплаща пренос цена за пренос на средно напрежение, но не и такава за ниско напрежение.

3. Относно разноските.

С оглед изхода на спора и предвид направеното в съдебното производство искане, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 3 372 лв.

Направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. Действително делото не представлява такова с фактическа и правна сложност надхвърляща обичайната за този вид дела, но това обстоятелство само по себе си не води до прекомерност. Съдът в този смисъл съобрази, че договорения между страните размер на възнаграждение е близо до нормативно определения, както и че в сферата на свободно договаряне между клиент и адвокат, съдът следва да се намеси единствено и само, когато размера на договореното противоречи на нормативни изисквания или добросъвестността.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] - Решение № Ж-172/01.04.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на основание чл. 22, ал.1 ЗЕ е прекратено административното производство, образувано по жалба №Е-12-00-12/09.01.2019г. срещу начислението на цена за пренос през разпределителната мрежа ниско напрежение за обект с абонатен № 10000356064 на [фирма].

ОСЪЖДА КЕВР да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], сумата от 3 372 лв. разноси в производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: